

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da forslaget jo snart er gennemgået på alle leder og kanter, skal jeg nøjes med at sige, at så vidt jeg kan se, er det et fornuftigt forslag, og at det derfor bør gennemføres.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan takke for den helt overvejende positive modtagelse fra ordførernes side.

Jeg forstod, at hr. Erlendsson vil se meget nøje på forslaget i udvalget og derefter vende tilbage med en endelig stillingtagen til det.

Til hr. Bollmann skal jeg specielt sige, at de bestemmelser, som er gengivet i forslaget, har været sendt til høring hos tandteknikerforeningerne og derfra er blevet accepteret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme; (Ophævelse af maksimum for dækningsafgift)
[af Ole Olsen (SF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 111. Fremsat 13/12 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Indenrigsministeren (Enggaard):**

Det foreliggende lovforslag går ud på, at de gældende begrænsninger for udskrivning af dækningsafgift af såvel offentlige ejendomme som private erhvervsejendomme skal ophæves.

For de offentlige ejendomme går begrænsningen nu ud på, at dækningsafgiften af grundværdien beregnes med halvdelen af

den promille, hvormed kommunal grundskyld pålignes, dog højst med 10 promille. Dækningsafgiften af forskelsværdien kan højst udgøre 3,75 promille i amtskommunerne og 5 promille i de øvrige kommuner. For så vidt angår erhvervsejendomme kan der alene pålignes dækningsafgift af forskelsværdien og alene til primærkommunerne; promillen kan højst udgøre 10.

Det fremgår af loven, at dækningsafgiften skal udgøre et bidrag til de udgifter, som de omhandlede ejendomme medfører for kommunen, det vil sige til veje, gader, belysning, parkeringspladser, brandvæsen m. v. Der er altså tale om en afgift af en noget anden karakter end grundskylden, som ikke er tænkt at skulle dække specielle kommunale udgifter, men hvis prøvenu går til dækning af kommunale udgifter i almindelighed. Derimod er det tanken, at dækningsafgiften, hvor man ønsker at opkræve en sådan, skal være et bidrag til dækning af en vis type kommunale udgifter, og det forhold synes jeg gør det rimeligt at have en overgrænse for afgiften.

Jeg må erkende, at det er vanskeligt at angive, hvor store udgifter de dækningsafgiftspligtige ejendomme påfører en kommune; det må ifølge sagens natur angives temmelig skønsmæssigt, men alt i alt må det vist siges, at de nuværende overgrænser har været rimelige. Hovedparten af de danske kommuner har helt afstået fra at opkræve denne afgift af erhvervsejendomme for ikke derved at belaste virksomhedernes omkostninger.

På denne baggrund kan jeg derfor ikke medvirke til forslaget om ophævelse af disse grænser.

Marinus Sørensen (S):

Jeg skal gøre det meget kort og sige, at socialdemokratiet ikke finder, at der er nogen relevant motivering for, at en detalje i en kommunes muligheder for beskatning rives ud af helheden. Man kan naturligvis altid i forbindelse med skatteudskrivningslove diskutere en maksimalpromilles niveau, men det må ske som led i en helhed, og såfremt de nuværende promiller ikke var accepteret af kommunerne, ville Kommunernes Landsforening vel også have rejst problemet. Det er mig bekendt ikke tilfældet.

Til slut skal jeg bemærke, at et flertal af danske kommuner slet ikke gør brug af deres